

El gos de la poeta

Tot i que no sol aparèixer a les llistes de les noves editorials independents, L'Avenç s'ha fet el seu lloc en l'edició en català. Ara ha recuperat la traducció que havia fet Jordi Fernando de *Flush*, de Virginia Woolf, des de fa anys in-trovable. Aquesta biografia irònica del gos de la poeta Elizabeth Barrett Browning és el llibre més lleuger de l'autora de *La senyora Dalloway*, una porta d'entrada excel·lent a una obra no sempre fàcil però sempre recomanable.

Es nota que *Flush* és un llibre tardà: Virginia Woolf hi mostra un estil desimbolt i el posa al servei d'una història aparentment banal, però que ens permet capbussar-nos en l'Anglaterra de mitjan segle XIX. El llibre inclou tot el que demanem a una novel·la, només que el que s'hi narra és veritat (l'autora es va documentar a bastament, sobretot a partir de les nombroses cartes escrites per la poeta) i alhora és original, ja que adopta el punt de vista del gos que va acompanyar la poeta durant uns quants anys.

Aquest cocker spaniel, el més conegut de la literatura, creix enmig de la naturalesa a Reading fins que és enclaustrat a casa d'Elizabeth Barrett. Quan ha establert una bona relació amb la seva mestressa, apareix un rival, Mr. Browning, respecte del qual mostrarà diferències notables. A continuació *Flush* és segrestat i passa una temporada horrible en un antre de Whitechappel. Una vegada rescatat, coneix la llibertat a Itàlia, la maduresa a Londres, finalment el declivi.

La narradora britànica Virginia Woolf va mostrar un gran amor cap als gossos ARXIU

Woolf assumeix decididament la perspectiva del gos, que significa traduir en paraules el que significa viure sense paraules. Presta una gran atenció a les flaires: "Els més grans poetes del món no han olorat sinó roses en una mà i fems a l'altra. Les infinites gradacions que hi ha entremig han quedat sense enregistrar." L'aproximació al cocker és meitat canina i meitat humana, i ens arriba a través d'un sentit de l'humor que no ens allunya dels fets, ans al contrari. A les notes finals, l'autora aprofundeix en

aspectes secundaris, desenvolupa biografies laterals, insereix les digressions que són la marca de la casa. Pel que fa a Elizabeth Barrett Browning, Virginia Woolf ens la presenta com una dona limitada en els aspectes físic, familiar i social, però no en els àmbits intel·lectual ni sentimental. Després de travar amistat amb aquest gos (a qui va dedicar algun poema), aconsegueix superar els seus límits. No entenem tot el que li succeeix a causa del punt de vista caní, però hi simpatitzem sense reserves. *

Woolf assumeix la perspectiva del gos, traduir en paraules el que significa viure sense paraules

TRUQUEN! ARNAU PUIG

Catalunya entre l'11-S i l'1-0

Sovint la història ens ve a visitar i tot trucant a la porta ens adverteix que ens cal actuar. És per això que no puc deixar de fer les meves observacions sobre aquestes dues dates que ara ens enfronten: la d'un inici ben reflexionat, l'11 de setembre del 1714, i l'esperançadora de l'1 d'octubre del 2017. Atès que per enèsima vegada ja havíem estat advertits, i la primera, per la princesa Emma (la filla de Jofre el Pelós, a cavall dels segles IX-X), que tot seguit de la presa de possessió de la terra promesa en temps històric, ens calia repoblar-la i construir-hi segons els nos-

tres trets de responsabilitat sensible i mental peculiars, per l'advertència del 1714, sabíem per experiència real que les responsabilitats només les assumeixen els decidits i que ens calia procedir a un arrelament definitiu propi, sense missatgers, de la mentalitat i sensibilitat catalanes singulars. Passats els temps, amb els daltabaixos ara de la força, ara de la feblesa executiva, vàrem arribar -malauradament final de traca però sortosament desvetllament definitiu de la consciència d'un compromís obligat- a desenvolupar la tasca històrica deguda: llengua (visió del món) i enginy

(creativitat). El 1640 (el de la lluita dels segadors), l'agut i perspicaç Quevedo, súbdit del rei Felip IV, va advertir al seu monarca de l'estranya manera que els catalans tenien d'entendre el Senyor. Consideraven que en lloc d'ells servir-lo era el Senyor qui havia de vetllar perquè els habitants d'aquelles contrades poguessin viure i treballar en pau i bon profit. Altrament caldria deixar en vagància aquell lloc de responsabilitat i atorgar-ne la direcció a qui en fos capaç, ensems que respectuós. I així hem arribat a l'1 d'octubre. De nosaltres depèn tot. *

Opinió